

Frälsaren och mig ensamma afgjord, och jag tror, att det icke skulle angå En, hvar och på hvad sätt jag kommit till troha. Nådatsjufven erkänner, sig vara en stor syndare, men när det blis frågan om den rätta synda kännedom, så vet han ingenting. Han tar på sig all världens syndar, men har icke en enda närmbar synd på sitt samvete.

1558. Det värsta är, att Nådatsjufvens lifvande icke är allskriftligt. Om man därför frågar honom, huruvida han lifver som en redig, påttan han anser sig för en benädd Christen: så svarar han: Anden är villeg men töttel är jag, viljan hafver jag, men förmågan, att göra det goda finner jag icke. Gud är nådig och förlåter menniskans Svaghets, syndar. Till dessa Svaghets, syndar räknas Nådatsjufven "måttligt pyrande", att belåda sig antämligt efter världens smak, att gå på dans, och spektakel, att gå till verkliga flickor! allt detta anser Nådatsjufven för svaghets, syndar, med hvilka Gud icke kan vara så nådaktig.

1559. Föräfrigt är Nådatsjufven flitig att gå i kyrkan, och ankomma Nattvard. Han har lätt för att gråta, när Predikan väckert om Naden och Själekens. Han kan gråta i kyrkan och skratta bakom kyrkan, han kan vara Gudfruktig i kyrkan, och ageraktig på Ragen. Han kan välsigna ibland och pöja ibland, allt på ett parfar sig. Ett sådant lifvande är nu för tiden allmänt i hufvudsak i kyrkan ätminstone i Sverige, Norge och Finland.

1560. Så mycket är säkert, att ett sådant barn, som tror att allt är förlåtet, ej kan ingå i Guds varit kyrka, ett sådant barn, förs det i ena morderhet, tut mera, än det kan allfrid, ställa det, måtte icke Madren tänka på arna barn! Du är så lättfinnig, att du icke har haf att påminnas af din förredning! - Men Nådatsjufven får en fulla Samvetsfrid af sin döda tro, och om någon vill beröfva honom hans döda tro: så blif han alldeles deprimerat, och följes: Du är en, främa Du är bekant af den andeliga påfärdens. Du vill göra Samvetsfriden jag skall gå till Fiskalen och angifva dig, för töttel.